

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το «Παλιό βιολί» είναι άπό τα ώραιότερα ποιήματα του κ. Πολέμη, το πρώτον το όποιον έστιχούργησε σταν ήργιας νά γράψῃ την νέαν σειράν των ποιημάτων του. Διὰ τὴν ποίησιν του κ. Πολέμη, ἡ οποία ἔγει ὅλην τὴν περιπλανή γλυκύτητα του δοξαριοῦ, σταν θωπεύει τὰς χορδάς, ὅλην τὴν παραπονετικήν καὶ γαλήνιον μελαγχολίαν ἐνὸς ἀποχούς ἔρωτος, ὁ τίτλος είναι ἐπιτυγχάνει. «Ἐνα παλιό βιολί τὸ ὄποιον ὅσῳ πάληναι τὸσῷ περιπλανέστερον γίνεται, εἰνε ἡ ποίησις του, ὅπως είναι καὶ ἡ ἀγαπη, ἡ οποία διαρκῶς τὸν δραπέτει καὶ εἰς τὴν ὄποιαν ἔγει ἀφερόσῃ ὅλην του τὴν ποιητικήν τέχνην. Ἡ νέα συλλογὴ του κ. Πολέμη είναι ἑνας ἀκόμη ὕμνος εἰς τὸν ἔρωτα, μία ἀκόμη γλυκυτάτη λιτανεία ρεμβασμῶν εἰς τὸ ὄντερδες κράτος τῆς πρὸς τὴν γυναικα λατρείας. Μ' ὅλην τὴν ὥς ἐκ τοῦ θέματος μονοτονίαν τῶν λυρισμῶν του, ὁ ποιητής ἔξερει νὰ συγκινῇ καὶ νὰ ἀρέσῃ.

*

Ο Μελλοντισμὸς τοῦ φίλου κ. Μανιέττη ἀπέκτησε τὸ πρῶτον τέχνην. Ο κ. Enrico Cavacchioli ἐδημοσίευσεν ἐν Μιλανῷ ὄγκωδη τόμον ἐκ σελ. 215 ὑπὸ τὸν τίτλον *Le ranoche e i turchi*. Ο Ἰταλὸς ποιητής ἀκολούθει τὴν νέαν σχολὴν τοῦ Μελλοντισμοῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἔγραψε τοὺς στίχους του.

*

Κρητικὴ Στοά, Ιω. Μουρέλλου. Σελ. 306.
Ηράκλειον Κρήτης.

Ἡ ἔκδοσις τῆς «Κρητικῆς Στοᾶς», ἥτις σκοπεῖ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐν Κρήτῃ φιλολογικῆς ἐργασίας, σημειοῖ ἀλγητικὴν πρόοδον. Σκοπεῖ νὰ παράσῃ φιλοξενίαν εἰς τοὺς ἀσχολούμενούς ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς τέχναις. Ο ἔκδοθεις α' τόμος περιλαμβάνει ἀποκλειστικῶς ἔργα τοῦ ἔκδοτού του. Ι. Μουρέλλου, ἀναγόμενος εἰς τὴν ἴστορίαν, τὴν ποίησιν, τὸ διήγημα καὶ τὸ δράμα, γραμμένα μὲ ποιὸν αἰσθητημα. Τὸ βιβλίον κοσμεῖται καὶ ἀπὸ πολλὰς προσωπογραφίας ἐπιφανῶν ἐν Κρήτῃ ἀνδρῶν.

*

Εὐάγγ. Σαμιου Οἱ ἔκδικηται τοῦ Μελά. Σελ. 350, Τόμος Α'. Ο συγγραφεὺς ὅστις εἶναι μόλις δεκαπενταετής δοκιμάζει τὸ σχολῶν μυθιστόρημά του «Ἐθνικὸν ποίημα ἐν πεζῷ». Παρὸ δὲ τὸ μῆκος τῆς πεζῆς ἀφηγήσεως χαρακτηρίζει τὸ ἔργον του ὃ γράψων ὕμνον πρὸς τὸ ὄρατον, τὴν Θρησκείαν, τὴν Πατρίδα. Ο κ. Σάμιος ἔγει φαντασίαν, αλλ' ἔγει ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τοὺς Γάλλους μυθιστοριογράφους τῆς σειρᾶς τοῦ Μοντεπέν.

★

La Mission de saint Benoît, ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Newman. Ο τόμος οὗτος εἶναι ἐν τῶν ἀριστουργμάτων τῆς ἀγιογραφικῆς φιλολογίας, περιλαμβανόμενος εἰς τὴν σειράν *Science et Religion*, τὴν ὄποιαν ἔκδιδει ὁ ἄριστος ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὸς ὄίκος Bloud et Cie (Place Saint-Sulpice, Paris VI). Εἰς τὴν αὐτὴν σειράν ἀνήκουν καὶ τὰ ἄρτι ἔκδοτάντα καὶ κατωτέρω ἀναφέρομενα βιβλία, τὰ ὄποιαν ἔγραψεν εὐρυτέρας κυκλοφορίας διετιμήθησαν πρὸς 60 λεπτὰ ἔκαστον.

Τὸ ἀνωτέρω ἔργων του διδασκάλου τῆς Οξφόρδης Newman κρίνεται ὡς ἔξιον βιογραφικὴ πραγματεία, ἀληθῆς ἀπολογητική. Δὲν εἶναι μόνον βιογραφία, ἀλλὰ κυρίως ἡ δρᾶσις τῶν μοναχῶν τοῦ Μεσαίωνος, ἡ πολυσήμαντος καὶ ἐπωφελῆς.

L'internelle Consolation, ὑπὸ I. Barrey D'Aureville. Τὸ ἔργον τοῦ D'Aureville ἐπὶ πολὺ ἐλημονήθη ἀλλ' ἥδη ἀνατρέπει τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸν μέρος, τὸ ὄποιον καὶ πλούσιον καὶ ἀξιοστημένων εἶνε.

Traité du devoir de conduire les enfants à Jés-

sus-Christ, ὑπὸ Gerson, μεταφρασθὲν εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ τοῦ ιερέων A. Saubin. Βίς γλῶσσαν ἀπλῆν καὶ συγχινούσαν βαθέως, τὸ ἔργον ἔχειται τὴν καλῶς ἐνοούμενην γριτικινὴν ἀνατροφὴν.

La vie et la légende de saint Gwennolé, ὑπὸ Pétrou Allier. Τὸ ἔργον πραγματεύεται τὸ βίου τοῦ ἀναγκωρητοῦ Gwennolé, ὅστις ἐπέδρασε πλειότερον ταῦτας ἄλλους ἐπὶ τῆς ἴστορίας τῶν ἀρχαίων Ἀρμορικῶν, οὓς ἔξεδιωσαν οἱ ἐκ Βρεττανίας κατελθόντες Ἀγγλο-Σαξωνες, ὃνομάσαντες τὴν γράφων τῶν Βρεττάνην.

Le Principe des développements théologiques, ὑπὸ H. Oxenham, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ J. Bruneau. Ἡ πραγματεία αὐτῇ γράψει πολλῆς προσοχῆς ὡς σχετιζόμενη πρὸς τοὺς δογματικοὺς δρόους, περὶ ὧν τοσοῦτος ἐσχετώς ἐγένετο λόγος.

L'existence historique de Jésus et le rationalisme contemporain, ὑπὸ L. Fillion. Διὰ τὸ σπουδαιότατον τούτου ἔργου δρύζονται αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὄποιων στηρίζονται οἱ φρονεῦντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο πρόσωπον μυθικόν, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἀδιαφίλωνεικητος ἀλγήθεια ὅτι, ὅπισθεν τῶν ἔργων, ὅτινα ἀσημγάννυται ἡμῖν οἱ Εὐαγγελισταί, θεμελιωτοῦ τῆς Χριστιανῆς Ἐκκλησίας.

Le Modernisme. Sa position vis-à-vis de la science. Sa condamnation par le Papa Pie X, ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Mercier. Ὁ συγγραφεὺς δεικνυεῖ τί δοφείλουν νὰ πράττουν οἱ Χριστιανοὶ τῆς σήμερον πρὸς έισιστωσιν τῆς πίστεώς των, ἀποκαθαίροντες αὐτήν.

*

Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐθνοῦ, ὑπὸ Πέτρου Ἀξιωτίδου. Εἰς ὅγκωδή ἐκ 288 τελ. τόμον ὑπεραπολογεῖται τῶν ὄλεικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων τοῦ ἔθνους εἰς τὸν ἐνθερμοτέρων ἀποστόλων τῆς Μ. γιλῆς Ίωάννης, ὁ Θράξ κ. Ἀξιωτίδης. Τὸ βιβλίον τοῦ εἶναι μία ἐνύπαρχουσις εἰς τὰς γαλεπὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ μία ἐγγενὴς δύση καὶ δικαία προσπάθεια ὅπως ἀναστηλωθῇ τὸ ἔθνος τούτον φρόντιμα. Ἀνασκευάζων καὶ κατερπίπτων τὰς κατὰ τοῦ Ἐθνους ἐξοργεύεταις συκοφαντίας, ἔρευναὶ πειστικῶν τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ Ανατολικοῦ ζητήματος, ἐκθέτει τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν ἢν εὑδίσκει προοδεύσουσαν μελετῆ τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἀλυτρωτὸν Ἐλληνισμὸν ζητήματα καὶ ἀποδέπτει μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν πραγματωσιν τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν, συνιστῶν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα, μίσος πρὸς τοὺς ἔγχορους αὐτῆς καὶ πίστιν εἰς τὸ μέλλον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

★

Λ. Βεργαδάκη. Η Ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σελ. 164. Τὸ μέγα γεγονός τῆς Ἀλωσεως ἱστορεῖ μετὰ πολλῆς εὐσυνειδησίας ὁ κ. Λθ. Βεργαδάκης. Ιδίως ἐνδιατρίβει ὁ ιστοριογράφος εἰς τὸ στρατηγικὸν μέρος, ἀποδεικνύεται τὸ δέκατον τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ τῆς τοπάνιον φυινόμενον καὶ διὰ τὰ σημερινὰ ἔτι ἔθνη—ύπηρχε γεγονόδυλος, παρὰ τὰς προσανθύσεις ὑπὸ ξένων συκοφαντίας. Η μελέτη τοῦ κ. Βεργαδάκη εἶναι διάν τὸν διαφωτιστικὴ διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἔχωσι τὴν πραγματικήν εἰκόνα τῆς θιλερᾶς ἀλλὰ καὶ ἡρωϊκῆς ἔκεινης ἐπιγῆς.

★

Δαογραφία. Δελτίον τῆς Ἐλλην. Δαογραφικῆς Εταιρείας κατὰ τριμήνιαν ἐκδιδόμενον. Εἰς τὸ α' τεῦχος περιέγεται περιστούσας μελέτη τοῦ κ. N. Πολίτου περὶ Ἐρωτοκρίτου.

★

* Επετηρις τοῦ ἐν τῷ Ροθετεω Ελλ. φιλολογικοῦ συλλόγου Ἀθηνᾶς. Ἐν, Κωντπόλει. Σελ. 215. Πολὺ εὔμορφον καὶ πολὺ ἐνδικτέρον τὸ Ροθετεων ἡμερολόγιον, τὸ ὄποιον ἔκτος σχετικῶν πρὸς τὴν σχολὴν ἄρ-

θέων, έισαλαιμάνει συνεργασίαν τῶν κ. κ. Γ. Χατζήδηκα, Κ. Παλαμά, Δ. Καλογερόπουλου, Χ. Χρηστοθεοφίλη, Κ. Σκόκου, Π. Δημητρακοπούλου, Σ. Δραγανώνη, Σ. δε Βιάζη, Ν. Καζάζη, ὡς καὶ τῶν χωριῶν Εἰρήνης Ἀθηναίας, Σιθύλλας, Ἐλ. Σκορώνου κλπ.

*

Τὰ Μοιραῖα, ποιήματα Γεωργίου. Σημειωτού. Συμύρη. Σελ. 168. «Ο ποιητής μᾶς ἀπαλλάσσει τῆς βιβλιοφορίας; μὲν ἔνα μεταμορφεύεταν προλογίσκον, δὲν οὐ ἔχαγγέλλει ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Σολωμός κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν (!) εἰ, τὴν Νεοελληνικήν ποίησιν, ἔνας ὅτου ἀναρριψή ἡ καλλίτερος. Κατόπιν τῆς χαριτωμένης αὐτῆς δηλώσεως ἀφίεμεθα εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν κακο-μοιραίων ἀναγνωστῶν του!»

*

Δ. Ταγκοπούλου. Στὴν ὁδῷπορτα. Δράμα μαλλιώρων.

*

Μαρασμοί καὶ Νάρκισσοι. Ποιήσεις Ἀνδρ. Μαρκέλου, μετ' εἰκόνων ὑπὸ Ν. Καλογερόπουλου.

*

Eliseo Brighenti. Manuale di Conversazione Italiana-Noellenica. Περιέχει καὶ τὸν διάλογον τοῦ Σολωμοῦ περὶ τῆς γλώσσης.

*

Μελέτη περὶ ἀλκοολισμοῦ, ὑπὸ Αθ. Λεβεντοπούλου, ἐπισκόπου Σύρου.

*

Le génie du Raganisme, ὑπὸ Georges Polti. «Ο συγγραφεὺς γνώστος καὶ ἔξ ἄλλων ἐπιτυχῶν δημοσιεύσεων, συνεργάτης τῆς «Comedia» καὶ τοῦ «Mercure de France», παρέχει ἐν ἔτι δεῖγμα τῆς εὐφύΐας του καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς του.»

*

Ο ἔκδοσεις ἐπὶ τῇ 40τηρίδι τοῦ ἀειμνήστου Κόντου τόμου Φιλολογικῶν διατριβῶν περιέχει σπουδαιότατάς μελέτας, ἐν αἷς τοῦ κ. Γ. Χατζίδάκη περὶ τῆς καταλήξεως θεοῦ, τοῦ κ. Βάστη περὶ τοῦ Ἀττικοῦ κώδικος, τοῦ κ. Ηαυτελάκη περὶ τοῦ Κοραῆ καὶ τῆς γραμματικῆς, τοῦ κ. Ρωμαίου περὶ Κραβύλου καὶ τεττίγων, τοῦ κ. Οἰκονομίδου περὶ τῆς λέξεως Βάρ-βαρος κλπ.

*

Ο Φρειδερίκος Νίτσε ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πολιτείας, ὑπὸ Ν. Καζαντζάκη. Ἐν Ἡράκλειῳ Κρήτῃ. «Ο γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνωστὰς τῆς «Πινακοθήκης» ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ πρωτούπων φιλολογικῶν του δημοσιευμάτων ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Κάρμα Νιρβαμῆ κ. Ν. Καζαντζάκης, εἶναι καὶ κράτιστος ἐπιστήμων. Ή μελέτη ἡν ἔξεδωκε περὶ Νίτσε, τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ ὅποιου ἀναλύει μετὰ σωτεινῆς καὶ κριτικῆς δυναμεώς, ἐγράφη ὡς ἐνάπισμος ἐπὶ δηργεσίφ διατριβῆς, ὡς καὶ ἐγένετο εὑμενέστατα δεκτὴ ὑπὸ τῆς Νόμικης σχολῆς.»

Ο Νίτσε ὑπῆρξε τὸ ἵνδαλον ἀνεπιψυλάκτων θαυμαστῶν καὶ ὁ στύχος παραφόρων ἐπικριτῶν. Τὸ ῥηξικέλευθον πνεῦμα του ἐστημένως νέαν ἐποχὴν φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, ἡτὶς ἐπήρεσε τὴν σύγχρονον εὐρωπαϊκὴν ζωήν, χρειάζεται δῆν μεθοδικότης καὶ εὐρεῖα ἀντίληψις ἵνα κατανοήσῃ τις τὴν πραγματικήν σημασίαν τῆς διδασκαλίας του καὶ ἐξενέγκῃ τὰ ἀρμόδοντα εἰς ἐν τοσῷ τολμηρὸν σύστημα συμπεράσματα. «Ο κ. Καζαντζάκης κατώρθωσε νὰ σκιαγραφήσῃ πιστὴν εἰκόνα τῶν θεωριῶν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει, περὶ τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, τῆς ζήτησης, τῆς πολιτείας καὶ τοῦ δικαίου.

Ο Νίτσε κατέφερε καταπέλτην κατὰ τῆς σγμερι-

νῆς ἀνθρωπότητος ἢν θεωρεῖ ποραχμάσσαν, κατὰ τῆς διαφθορᾶς τοῦ ἀνθρώπου, παραβάνοντος τοὺς νέμους τῆς φύσεως. Ο συγγραφεὺς τῆς μελέτης κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τοῦ Νίτσε, ἢν θεωρεῖ αὐτή τὰ μέν, ἀλλὰ εἰλικρινή καὶ σωτηρίαν διὰ τὴν νέαν γενέαν.

* Ο κ. Α. Γαλανίδης βιβλιοπωλῆς ἤξεπετο τῆς ἐκδόσεως «Φιλοσοφικῆς Βιβλιοθήκης», ἐν ἡν παρελάσσουν τὰ σπουδαιότερα καὶ νεώτερα συγγράμματα μεγάλων κοινωνιολόγων καὶ φιλοσόφων ἐν μεταφράσει. Ἐξέδωκε ἡρή τρία τεύχη, τὰς «Νέας Ιδέας» τοῦ Τολστόγη, τὰ «Κοινωνιολογικὰ παράδοξα» τοῦ Νορδάσου, καὶ τὸ «Τέλος τῆς ἐποχῆς μας» τοῦ Τολστόγη. Διὰ τοὺς μὴ παρακολουθοῦντας τὴν ἐν Εὐρώπῃ ἔξελιξιν τῶν νέων θεῶν, διὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἐκδόσεων τοῦ κ. Γαλανίδην τίνονται νὰ μυηθῶσιν εἰς αὐτάς. Η ἐκλογὴ τῶν ἔργων εἰναι ἐπιτυχής, ἡ δὲ μεταφράσις δόκιμος.

ΑΓΓΡΕΛΛΟΝΤΑΙ:

Οι συγγρεῖς τοῦ ἀειμνήστου Βαμανούηλ Ροΐδου κ. κ. Δ. Πετροκόχινος καὶ Α. Λαζαρέδης ἀγγέλλουν τὴν ἔκδοσιν τῶν «Ἀπάντων» τοῦ πνευματώδους συγγραφέως, τοῦ ὅποιου πλεῖστα ἔργα εἶναι ἐσκορπισμένα εἰς δισεπτά τα περιοδικά, ἡμερολόγια καὶ ἐφημερίδες. Θεῶν ἔκδοσις 4 τόρων. «Ο α'. θὰ περιλάβῃ τὴν «Παπισσῶν Ιωάννων», τὰς ἐπιστολὰς Ἀγρινίων καὶ ἰστορικὰ μελέται. «Ο β'. τὸ κριτικὸν ἔργον (Εἰδώλα, φιλολογικὰ μελέται, καλλιτεχνικὰ κρίσεις). «Ο γ'. Διηγήσατα καὶ σατύρας. «Ο δ'. πολιτικὰ ἀρθρά καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν του. Εἰς τὰ γειρόγραφά του εὑρέθησαν δοκίμια τριῶν ἀνεκδότων διηγημάτων του: «Ο Σύλλογος τῶν καπτῶν φουστανίων», «Ἐγχειρίδιον διηγματοργαφίας», «Θύνατος τοῦ πιθήκου». Οἱ ἔκδοσαι παρακαλοῦν πάντα δυνάμενον νὰ πληροφορηθῇ περὶ ἔργων του. Ροΐδου δημοσιεύσεντων ὥπουδήποτε, νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτάς.

*

Γενικὴ Ιστορία τῆς Κρήτης ὑπὸ Β. Ψιλλάκη, πρώτη γραμματάρχου, ἐκδοθησόμενη δοπάναις τῆς Κρητικῆς πολιτείας. Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη. Α'. «Ελληνικόν, μέχρι τοῦ 1204. Β'. «Ηνετοκρατούμενη Κρήτη τοῦ μέχρι τοῦ 1670 καὶ Τουρκοκρατούμενη μέχρι τοῦ 1890. Εκδοθήσεται εἰς 10 μηνιαῖα τεύχη.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Ἐξεδόθησαν τὸ 3ον καὶ 4ον τεῦχος τῆς «Ἐθνικῆς Μουσῆς» τεῦχ. ἀρίστου καὶ ἔπιτασαν τὴν «Ἄνακτολήν Ελληνικοῦ Μουσικοῦ καὶ Ήθογραφικοῦ Περιοδικοῦ», δργάνου τοῦ ἐν Ἀθήναις «Ἐθνικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου» μὲ πλούσια καὶ ἐκλεκτὴν ὄλην καὶ ἐθνικὰ ὄσματα («Ἐκκλησιαστικά τε καὶ Δημοτικά») «Ελληνικὴν Ήθογραφίαν (Παραδόσεις) καὶ μὲ Μουσικὸν Παράρτημα εἰς διπλήν μουσικήν, Βιζαντιακήν τε καὶ Εύρωπαϊκήν. Τῆς ἐκδόσεως ἐπικελοῦσται μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ κ. Χ. Βλάχου καὶ δι. κ. κ. Γ. Ν. Χατζίδακης καὶ Δ. Ι. Καλογερόπουλος ἐπίχρισι τοῦ Ε. Μ. Συλλόγου ὡς πρὸς τὸ φιλολογικὸν μέρος. Μουσικὴ δὲ ἐπιτροπὴ ὡς πρὸς τὸ μουσικὸν μέρος.

*

«Τὸ τὸν τίτλον «Κρητικὸς λαός» ἐξεδόθη μηνιαῖον λαχογραφικὸν περιοδικόν, ὅπερ δημοσιεύει κυρίως μύθους, δημοτικὰ ὄσματα, πχροιμίας, ἔθιμα, δόξασίας, περιγραφὲς γωρῶν, ιματισμῶν κλπ. Πρὸς τούτοις περιέχει γεωργικὸν ἡμερολόγιον καὶ ποικίλην ημετοχονονικήν μλην. Επηρίστα συνδρομὴ δρ. 3. Εν «Ηρακλείῳ.

*

«Ελλήνιον. Νέον περιοδικὸν ἐξεδόθη δεκαπενήμερον ἐν Καρδίτσῃ. Τὰ πρῶτα δύο ἐκδόθεντα τεύχη περιέχουν συνεργασίαν τῶν κ. κ. Παπαντωάνου, Δαραδέζη, Κόνδυλακη, Γρανίτσα, Μωραϊτίνη κλπ.